

Ένα ημερολόγιο
στις αποθήκες

Πληροφορούμεθα ότι με κρατικό κονδύλια τυπώθηκε ένα θαυμάσιο ημερολόγιο με αεροφωτογραφίες του Αγίου Όρους. Η πρωτοβουλία και η ενέργεια είναι βεβαιότητες και το ίδιο μπορεί να πελ κανείς και για το αποτέλεσμα καθώς οι πάνω από είκοσι αεροφωτογραφίες προβάλλουν την ομορφιά της μοναστικής πολιτείας του Άθω με τρόπο περιήφηση. Εκείνο που δεν μπορεί να επαυείσει κανείς είναι ότι το ημερολόγιο αυτό (που πρέπει να στοιχίσε πολλά εκατομμύρια) δεν κυκλοφόρησε. Τυπώθηκε όπως λέγεται σε 20.000 αντίτυπα αλλά έμεινε σε κάποιες αποθήκες άγνωστο για ποιάς λόγους. Βέβαια το να κυκλοφορήσει τώρα (τόν Ιούνιο) σάν ημερολόγιο, θα ήταν άσπετο. Μήπως, όμως θά μπορούσε να σταλεί σε σχολεία σε βιβλιοθήκες σε πιστοποιητικούς συλλόγους κλπ. σάν υλικό για ενημέρωση και εκπαίδευση; Ας το σκεφθούν οι δαυτοί.

Ξεχάστηκαν
στο ΚΘΒΕ

Τό Εθνικό Θέατρο όνγγηγυλε 15 έργα για την έπίσημη σκηνική παρουσία (στis διάφορες αχέρεις του) και 14 σκηνόθετες. Περιέργωκ τó ΚΘΒΕ, πού άλλότε έπευθε να όνγγυγίλε πολύ έγκυρια και έργα και (μερικis φορές) σκηνόθετες, φέτος περιορίστηκε στήν άνακóινωσι, πρό καιρού, μίος άόδος έργων, όπó τá όποια θά γίνε η τελική έπιλογή. Άυστοκία, λοιπόν, όν και άόμη θρισκόμαστε στί τέλος Ιουλί. Εξάλλου, ύπόρχε πάντα ή δι- κλεισία τών επαναλήψεων...

Επιτέλους
ξεκίνησαν

Χαραποίησε τούς πάντες το γεγονός ότι άρχισε να κάνει προετοιμασίες ή νεοσυνταξιακή δημοτική χωρδιά και μάλιστα κάτω από τη διεύθυνση του κ. Κοντογεωργίου. Δε πρέπει να υπογραμμισθεί ότι ή σύσταση της χωρδιάς είναι το σύσπαστο πολιτιστικό στοιχείο που προσφέρει ο δήμος στην πόλη. Η χρησιμοποίηση της χωρδιάς δε είναι πολλαπλή και ή συμβολή της στη δημιουργία και ανάπτυξη της όπερας Θεσσαλονίκης δε άποδοιχθεί άποφασιστικής σημασίας.

Ένα πλήθος
ἀπὸ ἐκδόσεις

Δέν αναφερόμαστε στην ποιότητα των εκδόσεων που δόθηκαν στο πρόγραμμα έστραψαν των 2.300 χρόνων. Στο κατά της γραφής το να εκδοθούν βιβλία για τη Θεολογική κρίνει και εύχρηστο και ευπρόσδεκτο. Εχομε, όμως, μία απρία: όλα αυτά τα βιβλία γραφτήκαν ή προ-γραμματοποιήσαν για τον έσραση; Γιατί αν όχι, τότε ποίος ο λόγος ν' αναφέρονται στον κατάλογο. Β'βλβλ, δδδα τ' Θεώ, εκδίδονται πάντα στη Θεολογική, πολλές φορές σημα-ντικότερα από αυτά που άνακινου-ν οι οργανώσεις του έστρασιου.

Ενα μόνιμο πρόβλημα στὰ πολιτιστικὰ
Κώστας Ρηγόπουλος: «Δέν ἔχομε
θεατρικὴ πολιτικὴ καὶ παιδεία»

Βασικές για την πώση οι εύθύνες
καί τών θεατρικῶν ἐπιχειρηματιῶν

μή, που έκτιμώ την προσπάθειά σου κάνουν για σωστή θεατρική δουλειά με μεράκι και επαγγελματική ευσυνειδησία. Την έκτιμώ, όσο κι αν κάποιους απ' αυτούς μπορεί να μην τους έκτιμω σαν ηθοποιούς. Δέν είναι τυχαίο που παραστάσεις που είδαμε στη δεκαετία του 1950, από την τριάδα Παπά - Λαμπρινή - Χόρν, από την Κατερίνα, από το Μουσούφι και άλλους, τώρα δέν τίς αλέθουμε.

—Καί ὁ Κώστας Ρηγόπουλος προσθέτει κάτι ἄκομμη:
—Μεγάλο κακό ἔχουν κάνει καί οἱ σκηνοθέτες, ποῦ μάς ἔχουν καπελωσει. Λίγοι εἶναι οἱ καλοί σκηνοθέτες. Για μένα τὸ Α καὶ τὸ Ω τοῦ θεάτρου εἶναι οἱ ἡθοποιοί. Χωρὶς αὐτὸν δὲν γίνεται παράσταση. Μὲ μόνο τὸν ἡθοποιὸ γίνεται παράσταση.

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟ ΠΕΙΡΑΜΑ ΤΟΥΣ

Ερχόμαστε τώρα στις παραστάσεις της Αναλυτή και ταύ Ρηγόπουλου στη Θεσσαλονίκη, παλιότερα και φέτος.

-Τί σημαίνει, ρωτάμε, τό
ότι ό θίασος Αναλυτή - Ρη-
γόπουλου μεταφέρει όλό-
κληρο τό καλοκαίρι τή δρα-
στηριότητά του στή Θεσσα-
λονίκη;

—Είχαμε φέτος κι εγώ κι η Κάκια τρεις πολύ καλές προτάσεις για θέοτρο στην Αθήνα. Αλλά, βλέποντας την κατάσταση του ελληνικού θεάτρου, ειδικά τό καλοκαίρι, όπου ό παραστάσεις, πλην εξαιρέσεων, είναι «άρπαχτές», όποφασίσαμε να έλθουμε να δουλέψουμε στή Θεσσαλονίκη. Στή Θεσσαλονίκη, πού πιστεύω, ότι έχει θαυ-

μάσιο κοινό και καί ποῦ, ὅπως λυσι-
ρίζονται ἀρκέτοι, δέν μπορεί νά
κρατήσουν ἕνα ἔργο μιᾷ ὁλόκλη-
ρῃ σαζόν. Επειδή ἡ παλιότροπη
ἐρχόμασταν Πάσχα ἡ στήν Εκ-
θεση, σκεφτήκαμε αὐτή τή φο-
ρά νά ἐρθούμε νά μένουμε ἕνα
ὁλόκληρο καλοκαίρι καί νά πα-
ρουσιάζουμε ἕνα ἔργο μας, μέ
τὴν ἐλπίδα, ὅτι θά κρατήσῃ.
Πιστεύω, ὅτι εἶναι παράλαο νά
μὴν μπορεί νά κρατήσῃ ἕνα
ἔργο ἐδῶ νὰ διῶ - τοῖς μὴνες.

βοηθούντων βέβαια και των καλλιτεχνών με την ποιότητα της εργασίας τους. Και, φυσικά, αυτό άφραδα όχι μόνο τους Αναλυτή και Ρηνόπουλο, αλλά και

ΠΕΝΗΝΤΑΤΟΣΩΝ ΘΕΑΤΡΩΝ

ΕΝΑ ΕΡΓΟ ΤΟΛΜΗΡΟ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟ

Η συζήτηση περνάει στο έρ-

[illegible]

τούς άλλους άξιους καλλιτέχνες τής σκηνής που προτιμούν συνήθως τήν πρωτεύουσα των

γο, τή «Δικιά μας», πού παρουσιάζουν ή Κάκια Αναλυτή, ό Κώστας Ρηγόπουλος καί οι συνεργ-

Η ἑλληνικὴ ποίηση

ΤΑΚΗ ΠΑΠΑΤΣΩΝΗ

γάρτες τους

— Γιατί επιλέξατε την κωμωδία «Η δικιά μας» για να την παρουσιάσετε στην πόλη μας; λόγω έμπορικότητας ή λόγω σύγχρονου κοινωνικού προβληματισμού;

—Αυτό το έργο το παίξαμε στην Αθήνα πριν δύο καλοκαίρια. Ήταν ένα έργο που το είχα στήν χέρα μου από το 1971, αλλά φοβόμουν να το παρουσιάσω λόγω βέματος, γιατί όταν φέρεται στην όμφουλοφιλία, κωμωμένη με τόν τρόπο της κωμωδίας. Όταν το παίξαμε στην Αθήνα έτρεπα, γιατί, κακό τα ψέματα, είμαστε δέσμιος του ταμείου και φοβόμουν μήπως κλωστοίρη το κοινό. Με μεγάλη μου χαρά, είδα ότι το θέμα και η παράσταση άρεσαν πολύ στα συντησιμένα μας κοινό, στο αστικό, στο οποίο μάλλον, προετίμαζ και ένα κοινό νέων. Επειδή όλα μας τα έργα των Αθηνών, τα παίξαμε κι εδώ, είπαμε να παίξουμε κι αυτή την έπιτυχία μας στη Θεσσαλονίκη. Πολύ πιστεύουν, ότι ο Θεσσαλονικείς θέλουν έργο δοκιμασμένο πρόσφατα, ότι επιζηδόνται με μία πρόφατη αθηναϊκή έπιτυχία. Εγώ δεν το δέχομαι αυτό για τους Θεσσαλονικείς, απόδειξη, ότι δυο πρεμιέρες έργων μας παλιότερα, τις έκανα εδώ και κατόπιν παρουσιάσαμε τα έργα στην Αθήνα. Κι δούλεψαν τα έργα αυτά εδώ, σοο και στην Αθήνα.

-Μιλώντας για έργα, παραστάσεις, θιάσους, για την εξάρτηση του ελεύθερου θεάτρου από το ταμείο κι από την άλλη μεριά για τις επιχορηγήσεις που δίνονται σε όρισμένους, ο Κώστας Ρινόπουλος πήνενε μια ιδέα:

—Γιὰ νὰ μπόρῃς νὰ ἀνεβῇ τὸ ἐπιπέδου τοῦ θεάτρού σου, θὰ ἔπρεπε ὁ ἐκδότορ ἀναγορεύσῃ πολιτικὸν (καὶ δὲν ἀναγορεύσῃ μόνον στὴν τριπλὴν), νὰ καλῇ τοὺς θιάσους νὰ συνεννοηθῇ μαζί τους, ποιά ἔργα θὰ ἀναβάσθουν, μὲ τί ἐπιπέδου παραστάσεις, καὶ ἂν ἀναλαμβάνει ὅχι νὰ ἐπιχορηγῇ ἐκ τῶν προτέρων, ἀλλὰ νὰ καλυπτῇ τὴ ζημίαν. Διότι θὰ εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα, πολλοὶ θίασοι νὰ ἀνεβῶσι καὶ καυτερὰ ἔργα καὶ σὲ ἀρτίστους παραστάσεις. Ποιὸ θὰ ἦτοια ἐγώ, νὰ παραδίδωμι, νὰ ἀναβάσθουν ἐνὶ Μολιέρο;...»

© m. Hübner, unverändert. Eine Frage nach der Tageszeit, nicht nach dem Ort.

ΕΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ

*Τρεῖς ἐκθέσεις Γαληνοῦ
σέ Γερμανία καί Γαλλία*

Πορτρέτα και τοπία
ένος αὐτοδιδάκτου

Για τον Β. Γαληνό, που ασχολείται δημιουργικά με το ψηφιδωτό στην σημερινή Θεσσαλονίκη, έχουμε γράψει και παλιότερα, δίνοντας τα χαρακτηριστικά της τέχνης του και σκέψεις και ιδέες του πάνω στην τέχνη.

Σήμερα αναφερόμαστε και πάλι στον συμπολίτη καλλιτέχνη γιό να αναφερόμαστε μία σειρά εκθέσεων έργων του στ' εξωτερικό, τον μήνα που πέρασε. Συγκεκριμένα στην διάρκεια του Μαΐου, ο Γ. Γαληνός εξέθεσε έργα του στην Γερμανία και στην Γαλλία. Έκανε συνολικά τρεις εκθέσεις που γνώρισαν επιτυχία και συνέβαλαν στην προβολή της ελληνικής τέχνης στο εξωτερικό. Οι τρεις εκθέσεις του κ. Γαληνού ήταν οι εξής:

— Καλεσμένος από την Φύρετ - Αμφιθεάτρης, στα πλαίσια επίσημης των μεσοιστηνών (έφετος) ή χρονιά ήταν αφιερωμένη στην Ελλάδα) παρουσιάσει έργα του κατά το διάστημα από 6 μέχρι 17 Μαΐου. Ας σημειωθεί ότι στο «ελληνικό φεστιβάλ» οδήγησαν συνουσίες της Φανατορική και άλλων καλλιτεχνών, προδράχθηκαν ελληνικές ταινίες («Ζ» του Γαβρά, «Σορπας» του Κασογιάννη και «Ρεμπέτικο» του Φέρη) και παρουσιάστηκαν ελληνικοί λαϊκοί χοροί.

- Η δεύτερη έκθεση του Γαληνού έγινε στο Μόνοχο, όπου τον κάλεσε ο μορφωτικός ακόλουθος του προξενείου. Η έκθεση αυτή πραγματοποιήθηκε στο διάστημα 20-29 Μαΐου.

—Τέλος η τρίτη έκθεση του Γαλινού έγινε στο Παρίσι στα πλαίσια ομαδικής έκθεσης στον χώρο του συλλόγου «Ουνιόν ντεζ άρτιστ ντ' άρτ». Ο κ. Γαλινός παρουσίασε 29 ψηφιδογραφίες και όκτώ χαρακτηριστικά του έργα. Ας σημειωθεί ότι με τις εκθέσεις του Γαλινού στην Γερμανία ασχολήθηκαν ό τύπος και τό ραδιόφωνο με κολεακτευτικά σχόλια.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΤΕΛΕΒΑΤΕΙΕΣ φετινές εκδόσεις είναι αυτή του αυτοδιδάκτου Αρη Ιωάννου, που φιλοξενείται στην γκαλερί «Χολοκας». Ο ζωγράφος είναι αυτοδίδακτος, αλλά ή τέχνη του δεν έχει καθόλου λαϊκιστική τάση. Ζωγραφίζει κυρίως πρόσωπα, έχει έναν έθρεπρονιστικό στόχο να 'αποδείξει μορφές ανθρώπων και γυναικών, νέων και ηλικιωμένων, με μία δόρσητη, που ποικίλλει από το σοβαρό μέχρι το άγριο. Το ίδιο θα μπορούσε να πε καις και για το χρώματα του Ιωάννου – άλλοι έχουν μία φωτεινότητα και ένα λαί ή προμήρη δίδεται στο σκούρα, στο μουντά χρώματα. Και αυτό ίσχει και στο φόντο των πορτραίτων, όπου σε άλλα υπάρχει μία πολυφωνία χρωματική, ενώ σε άλλα πορτραίτα το μονόχρωμο. Το πρόσωπα του Ιωάννου έχουν μία δική τους ζωτικότητα και ένα δικό τους χιούμορ – θα λέγαμε – καθώς μερικές φορές προβάλλονται στοιχεία οχολιστικά (για να μην πούμε γελοιογραφικά). Όπως είπαμε, ή πλειοψηφία των πινάκων είναι πορτραίτα. Υπάρχουν, όμως, και λίγα τοπία, σωπότερα θα ήταν να πούμε δέντρα, όπου ο καλλιτέχνης δίνει μία φωτεινότητα στους συνδυασμούς των χρωμάτων που κερδίζει τον θεατή. Ο Ιωάννου δεν θυμίζει τίποτε με τα έργα του (όν και κάποια στιγμή σκέφτηκε τον Βάν Γκόγκ). Δημιουργεί με το χέρι, και με κάποιο είδος πινέλου, που υφάει.

θεοσολογική, πολλές φορές σημασιολογική από αυτά που ανακοινώνονται οι οργανώσεις του εορτασμού.

Πότε θα κάνουν το ινστιτούτο;

Είναι πολύ ενδιαφέρουσες οι παραστάσεις αρχαίας τραγωδίας που δίδονται στους Δελφούς από ξένα συγκροτήματα τουλάχιστον από την άποψη ότι θέτουν και πάλι το θέμα της έρμηνείας τους σήμερα. Καί δεν μπορούμε να μη θυμηθούμε παιδερνήτη πρόσωπο (και δική μας και άλλων) για την άνοχη δημογραφία στην Ελλάδα ενός Ινστιτούτου αρχαίων δράματων που λειτουργική-λέξη και διδασκαλία των πολυποικίλων προβλημάτων που έχουν ανακύψει και που απαιτούν άρθρες λύσεις. Δεν είναι δύσκολο να δημιουργηθεί ένα τέτοιο ίδρυμα. Συνεπώς γιατί, καθυστέρει; Μήπως δεν αντιλαμβάνονται την αξία του;

της πολιτείας για το θεατρό. Δεν υπάρχει και δεν υπάρχει θεατρική πολιτική, δεν υπάρχει θεατρική παιδεία.

—Αυτό σημαίνει, λοιπόν, ότι το θεατρό στην Ελλάδα θα σκοτώνει πάντα στην ίδια κατάσταση; Ακούγεται ότι το ελληνικό θεατρό έχει πέσει τελευταία. Τι λέτε γι αυτό;

—Ναι, έχει πέσει πολύ. Νομίζω, ότι αυτό έγινε, γιατί υπάρχει ένα αλλοστρέφει θεατρικών επιχειρηματίων και κοινού. Πολύ οι επιχειρηματίες είχαν καλίεςργεια και μεράκι. Σήμερα, δεν υπάρχουν αυτά τα πράγματα. Υπάρχουν, θέσθια, ξεχωριστές επιχειρηματίων, θαλασρών, όπως ο Χόρν, η Καρζή με τον Καζάκο, ο Φέρτης, ο Κούρκουλος, η Δανδουλάκη και κάποιοι άλλοι που ζητά συνώνυμη που τους ξεχνάω αυτή τη στιγμή.

ιστοίεω, ότι είναι παρωμένα να μην μπορεί να κρατήσει ένα έργο εδώ για δύο - τρεις μήνες.

—Θα μπορούσε αυτό να λησθεί ότι μόνο για τρεις μήνες, αλλά για ξένη ή και δώδεκα;

—Αυτό θα το κρίνω άφου δώ τι θα γίνει φέτος το καλοκαίρι. Μπορώ να πω, ότι πρόκειται για μία πρόκληση στον έαυτο μου, για να διαπιστώσω τι γίνεται. Και υπόσχομαι, πως αν διαπιστώσω ότι είναι επιφύκι και φυσικά αν ταίριασσουν και τα πράγματα, να έρθω και να μείνω ένα χειμώνα στη Θεσσαλονίκη, παρουσιάζοντας ένα - δύο έργα.

Σωστή η άποψη του δημοφιλοφίλου θηοποιού. Αρα και στο κοινό της Θεσσαλονίκης έγκειται αν ένας θαλασς θα μπορεί να μείνει ένα δολόχρο χειμώνα στην δεύτερη πόλη της χώρας,

ΤΑΚΗ ΠΑΠΑΤΣΩΝΗ

Βραδύνοια

Παραστικό από δώ ομήνος πουλιά μας φέραν μήνυμα θορινό, και τους κωφεύσαμε.

Στην τέφρα τους το όρτυκια αντίφεγγαν παγετώνες και όχι μονάχα τους κωφεύσαμε, μύ και τους στήσανε ενέδρα, και τους ρίξεμα σκάγια και φωτιές, γιό νό το φέμε. Και παύει; Εμείς που περμεινόμε ον και τί το θορινά μήνυμα, τυφλωθήκαμε, και δίχως νό σκεφτούμε που μός ήρθε, του ρίξεμα φωτιές, το λαβώσαμε, γ' αποδιώξαμε.

Παραστικό ήταν και το ομήνος, δεν σού λέω, μύ ούτε την κούρσας του, τόν άφανιστο του δεν άνηπνομε, δεν οεσθατήκαμε: και μιά και λείψαν, μός ήρθε τώρα η ομπρόνηση και δόρος της ψυχής της άοχη πρόξη, για την φαύλην επίθεση, και ίδου μός, άπομεινόμε οι άνεπιτήδειοι, οι θραδουκινιτοι στο νού των έμφανιστων, έρμησι, δίχως μήνυμα θορινό, μύ το συνθηβήσαμε μας το μέγα κούλλα και τις άνωφελεις αιτιάσεις του έαυτου μας.

Τό ελληνικό διήγημα

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΓΙΩΡΓΗΣ

Τού Αργύρη Εφταλιώτη

Σε μισή ώρα ή θόρκα ήταν άραγμένη τα θαλασσοπούλια της, χωριμένα σε δύο γραμμές άπάνω στην όμμο, έσπερναν τα δύο παλαμάρια αγά για από τη μέση τους, και γύριζε πίσω πηλητήξ έναος τους να στρεφογυρίσει πάλι το σκονίει με το φελλά στύν άκρη, να πισοπέι στο παλαμάρια και να έναναύρει. Ητανε μιά χαρά να τους βλέπεις, ήτανε πρόκληση να δώ ζωγραφιά τους άκμα. Γιατί δεν ίσπορούν οι ζωγράφοι μας ένα ρωμαιοκό γρίπιο, να δεις άντρία μωρφή και χάρη και δύναμη! Νά δεις ποστία που να το λιμνίσκεις, στήσια μπροστύντα, λαίμους και κεφάλια χυτά, γυρισμένα καθώς οι είχαν κατά το πέλαγο, με τα χέρια τους άκουμπιμένα στο παλομύρι.

Άλλη μισή ώρα, κι ο γρίπος έβγαυε. Αστροφάνε τα ψάρια τρεμουλιαστά άπάνω στο δίχτυ, σάν τάδεστιά στον ούρανό. Μαζεύτηκαν τα παλικάρια τριγύρω, και τίνεζαν τα δίχτυα μέσ στα κοφίνια. Μπαρμιοσύνια, σαρδέλες, γούπες, σμαρίδες, καλαμαράκια, ποντή της λοχής δώρα θαλασσινά. Κότω κάτω στο δίχτυ, να σου και μιά ακοαδάρη σοναγρίδα! Ο καπετάν Γιάννης, που με ήξερε, φαίνεται, την παίρνει, περνάει ένα κομμάτι δουράλο από τα σθαραχνά της, το δένει, και μού το προσφέρνει χαμογελώντας. Δεν ήθελε πληρωμή. Τόν κάλεσα λοιπό σπίτι μου να τόν πληρώσω με καλό κρασί και δέχτηκε.

..

ΤΟ ΒΡΑΔΥ ο καπετάν Γιάννης ήτανε σπίτι μας, με το χρυσό σκουλαρίκι στ' αυτί του, με το μακρύ φέσι, και με το κόκκινο μαντίλι κάτω από το γελέκι του. Βγαδεί τα ποπούλια του μπρός στά κατώφλι, και μπαίνει μέσα. Ηταν άπάνω κάτω πενηντάρης ο καπετάννης μας, μύ και ντροπαλός σάν κορίτσι. Υστερ' από τα συνθησιμένα γ' άνερωτήματα θγαίνει κι ο δίσκος. —Γεία σας, καλώς σας ήγυραμε! —και κάτω ή μαστήχη. Κατόπι παίρνει μερικά άμυγδαλα, και σπանώντας τα με τα δόντια του, και παστρευνόντας τα με το ρωζμένο δαχτυλά του, μός γλάντζει με τα λόγια του. Λύο τρεις μιστικές άκλμη, και καθήσαμε σ' άγνι. Ο καπετάν Γιάννης, με την μύ άκρη της πετόεσας χωμένη στ' γιάκα του, έπαυε παλικάριας. Σύν καλός θαλασσινός πού ήταν άνω, μός άκλμη πιότερη όρεξη έπνε το κρασί. Σ' σγκωθήκαμε από το τραπέζι, μ' μόνια του τινάδεσε σπιδές. Πέρασε κ' η πρώτη έκείνη ντροπή, και μός διοσκόδεσε τώρα με πολλές ίσσορίες και νοστιμίδες. Από κουβέντα σ' κουβέντα, είπαμε και γιά τόν καπετάν Γιάννη. Ο μωσαφίρης μας τότες σ' αν στενοχωρήθηκε. Εγώ θλήποντας μός κάτι πρέπει να έξερε γιά το στοιχείο μας, άρχισα να του βάζω φητλία. Στην άρχή δεν ήθελε γ' άνοιξει το στόμα του. Υστερα όμως από πολλά παρακάλια και ταϊζματα να μής τα έναναψ κανέναν, και μός σ' έφωνα και οι γυναικίες, άρχισα την άκόλουθη ίστορία.

—Ηταν πατριώτης μου, είπε, σάν έθγαλε πρώτα το μαντίλι του και σφούγγισε το πρόσωπό του, —ήταν πατριώτης μου κ' είμαι γαμπρός του! Ηταν

στό ελληνικό θεατρό τρεις δεκαετίες από τη ζωή του. Η πρότασή του είναι σωστή και άσφαλώς θα είχε ευεργετικά αποτελέσματα πάνω στη θεατρική μας άνπτυξη, και τόν όρο, θέσθια, ότι και οι θιασοί θα αναλάμβαναν να κάνουν δουλειά δημογραφική, όχι με άπόλο στόχο την έξασφάλιση κάποιων κονδυλίων.

Εν πάση περιπτώσει, τώρα οι δύο δημοφιλείς θασάρχες, παρυσιαδών την κωμωδία «Η δικιά μας», ένα διασκεδαστικό μπουλνθάρ, με αυνεργάτες το Γιώργω Κωνσταντή, τόν Νίλιο Αύγουστιδή και τη Μαρία Μπουλερ. Η μετάφραση του έργου έχει γίνει από τόν Πλάτωνα Μουσαίο, η σκηνοθεσία από τόν Πέτρο Λεοκράτη, τα σκηνικά από το Γιώργω Ανεμογιάννη και η μουσική επίμελεια από τόν Ιφιγένεια Εύθυμιάτου.

Ιωνάνω δεν θυμίζει τίποτε με τα έργα του (αν και κάποια στιγμή σκεφτήκαμε τόν Βάν Γκάγκ), δημιουργεί με το μερόκι του και την γνώση πού κατέκτησε ψάχνοντας και βουλεύοντας.

..

Μιά έκθεση άκλμη πού άείζει να άναφερθεί είναι τόν τυφλών γλυπτήν (στά ινστιτούτο Γκαίτε). Η έκθεση αυτή παρουσιάζει πρόθετο ένοσηρόντα καθώς προσέρχονταν από τη φαντασία και τις ικανότητες παραθελητικών ατάμων. Είναι άξιοθαύμαστο το ότι οι άνθρωποι αυτοί πού ο άριθμός τους δεν είναι μικρός επιδίδονται στην τέχνη της γλυπτικής με άξιαπρόσχετα αποτελέσματα.

..

Ηδη έφθασε στο τέλος της η χειμερινή περίοδος και ως προς τα εικαστικό (στον τομέα αυτό οι έκδηλώσεις σχεδόν μηδενίζονται τα καλοκαίρι) και μπορούμε να πούμε ότι ήταν πλούσια σε έκθέσεις. Μεγάλης καλλιτεχνικής σημασίας ήταν οι άμαρικές έκθέσεις (Θεσσαλονικίες ζωγράφοι και Ισπανοί χαρακτές στο «Βαλλιδείο» — Έκθεση τών καλλιτεχνών Βορείου Ελλάδος στο πλαίσιο τών «Δημητρίων» καθώς και άνδρομάρικες έκθέσεις πού φιλοεξηθήσαν στο Βασιποπούλειο όπως τού Παραλή, τού Σαχίνη, τού Καμπαρόδη κ.ά. Ακόμη θα πρέπει να θυμηθούμε την έκθεση με έργα Ρένικου σού Βρεταννικό Ινστιτούτο. Τέλος, από τις δεκάδες έκθέσεις πού φιλοεξηθήσαν στις διάφορες γκαλερί και σε ξένα ιδρύματα της Θεσσαλονίκης, θα μπορούσαν να Εχχωριστούν άρκετές, αλλά ο χώρος δεν τό επιτρέπει. Άλλωστε, αυτό έγινε στα έβδομασία μας πού δημοσιεύονταν σ' αυτές τις σελίδες από τόν Οκτώβριο μέχρι τώρα.

διαλαλούσε πάλι ή καρμινία στά θουνα γύρω. Δεν κατέθηκε κανέναν άλλος στή σκάλα έξω από μένα, γιατί εγώ την ήξερα τη θίδα του, και φοβήθηκα μήν τύχει και τόν παραωλάνωναι οι άλλοι. Καί πού νάξερα!

Βγάζει πάλι το κόκκινο το μαντίλι ο Καπετάν Γιάννης και σφουγγίζει το πρόσωπό του.

«Φοβερή θραδιά έκεινη, άφεντικό! Οι γυναίκες άρχινα να μαζεύουν τα πανιά, ο Γιώργης δός του τουρεκίας και τραγουδί, και γώ να στέκωμαι μοναχός μου στη σκάλα, και νά γίνεται ή κορδία μου κομμάτι! Το καίκι προσμένει άπ' έξ' από τα λιμνά γιά ν' άνοιξει ο άδρος από κάτι ψαρόβαρες πού έφευγαν, ο Γιώργος θγαίνει με τη θόρκα, και σε λιγόν τόν έθλεπα μπρός μου.

Σ' μέ είδε να στέκουμ' έτσι μουςιασμένος και συλλογιμένος. —Έβρ Γιάννη, μού λέει, τί έχεις; Πέθονε κανέναν; πές μου το να γλυτώσωμε.

Σάν του είπα μωσημένα λόγια πως δεν ήτανε θάνατος, σούτες άμέσως μού κάνει:

—Και τί είναι; παντρεύτηκε; Εμένα τότες με πήραν τα δόκτρα. Με έθλεπε κατόματα κίτρινος σάν το θείοφι, και λήξεν δεν θγόρει! μόνο δαγκάναί με λύσσα το μουστάκι του, ηηδάει στη θόρκα, και πίσω!

Τόχα,σα, και δεν πρόφτασε να ηηδήσω μαζί του. Τόνε φώναξα, τόν παρακάλεσα στην ψυχή τών γονιών του, πούς ν' άκούσει! Όσπου ναβρώ άλλη θάρκα να πάρω κατόπι του, σούτες κωβερνούσε το τρεχαντήρι του, πού γύριζε τώρα πίσω. Σέ λίγη ώρα έγινε άφαντο το καίκι μέσα στο πέλαγο.

Ός έδώ το είδα με τα μάτια μου. Τ' άλλα δά το στορήσω με λίγα λόγια, γιατί πέρασε κ' η ώρα, και τα παιδιά δά το παραξηλίσουνε στην ταβέρνα. Θά το πιά καθώς πού τάκούσαμε από τους ναύτες ύστερ' από μερικές μέρες.

Ο καπετάν Γιώργης άφήκε τα καίκι να πάει κατόν άνεμο. Κι ο θοριάς τόφερε ίσια δώ στον Πλάτν Γιάλο πού λέτε. Ηταν νύχτα, κι άπάνω κάτω δύο μιλία μακριά από τη στεριά, φωνάδε ο καπετάννης τούς ναύτες, τους πληρώνει, και τους προστάζει να πάρουν τη θόρκα και να πάνε άπ'όπου θέν. Οι ναύτες έθλεπον ένας τόν άλλονε σασσιμένιοι, κόνουνε να πούν όχι, σούτες άρπά τότες την καρμινία και τούς δείχνει πως δώ χωρατεύει. Παίρνουν το λοιπόν τη θόρκα και τα προμύλινω κατόν τη άκροαλιού. Μά είχαν και το μάτι τους πίσω, γιατί έθλεπαν πώς κάτι τρέχει με τόν καπετάνιο. Σέ λιγάκι έθλεπον το τρεχαντήρι, κι έρχεται μ' άνοιχτά και φυσωκωμένα πανιά καταπώνω σ' ένα θράχο, έκεί ως μισό μιλιά όξω από τόν κόδο. Άμέσως πίσω ή θάρκα, κι ίσια κατόν τη πέτρα. Όσπου να πάνε, το καίκι ήταν άφαντό, κι ο καπετάννης μαζί του! Την πρώτη φορά πού ένέθηκε μωσζάντανος, τόν όρπηξ' ένας τους, τόν πήρανε στή θάρκα, και τόν έθγαλαν έξω. Εναπήρθε ή άναπνοή του, μύ μίτε η γνώση του μίτε τα λόγια του εναγυρίων πιά.

Άφεντικό, το έξερε άκμα, πρόσθεσε ο καπετάν Γιάννης με θρεμένα μόνια. —Ενα πράγμα μοναχό, τού κώνω: πώς δέν τόν πήρατε πίσω; —Αδύνατο στάθηκε: Αούτος πρέπει να το είχα χαμένο πριχού να θουλιάζει το καίκι του. Σάν τήνε γλυτώσω και τόν έφεραν όξω, τάχασε άόλοτα. Γυρέψανε να τόνε θάλουνε σ' ένα σπiti όσπου ναβρή κανέναν μας, μ' αούτος δέν τό κουνούσε από κεί κάτω. Σάν ήρθε και τόνε θάρκα στρεμμένο σ'α χαλίκια τού γιάλου, σ' ένα τού έλεγα να γυρίσωμε πίσω, ήταν το ίδιο σ'α μιλούσα σ' ένα πέτρα. Άρχισε σιγά σιγά να μωμυορρίζει καθώς κόνει τώρα, κ' από τα μιά λόγια του καταλάβα πως το κακό γατριπέ δεν είχε. Μά μέρα τόν έσλασε με το ζόρι σ' ένα καίκι, και ηηδέσε στο γιάλο σάν τη γάτα και κούλμυνησε δέω. Ερχομύι τώρα μιά δύο φορές το χρόνο και τόνε βλέπω. Τόνε βρισκω κεί κάτω στα μνημοίρια, γιατί σού κ' αν είναι τρελλός, δεν βλέπει να το μάζει κανέναν μός είμαι γενιά του. Όρέλει να μείνει άνώριστος έδώ πέρα. Τού φέρνω μιά μου φορέματα, κι αούτος πέρνει τα κουρελίκια ή ύστερα το φορεί. Είναι ο καμμένος κι αούτος θουλομένο καράβι, σταμάτασε ο νους του σάν το τρεχαντήρι πού πήγε στον πού μ' άλες τις σεργιανίες.

Ετρεμαν τώρα τα χείλη του καπετάν Γιάννη. —Ενα κρασί, καπετάνιο, να πάει ή πικρά κόρη. Παλιόκοσμος! —Γεία σου άφεντικό, και καίλι άνάμωμη. Κι ήπνε τα «ποδαρότα» μ' ένα πείσμα σ' ένα γύρενο να πνίξει τόν πόνο του. Την άλλη μέρα ο γρίπος έφευγε, κ' είδα τόν καπετάν Γιώργη να κομματιάζει ένα καπότο, μωμυορρίζοντας και κοτζένοντας προς τη θάλασσα.

ΤΟ ΚΑΡΑΒΑΝΙ έκείνο ξεκινούσε από τη μιά μεριά το πρωί, κι από την άλλη έμπαινε θράδου θράδου το τρεχαντήρι του Γιώργη στόν κόρφο μας μέσα. Ηταν ήσυχη θραδού, και